

TRƯỜNG THCS NGUYỄN VĂN TRỖI

TỔ CÔNG NGHỆ - TIN HỌC

GIÁO VIÊN DỰ THI: NGUYỄN THỊ NGỌC DIỄM

BÀI DỰ THI “ KÝ ỨC KHÓ QUÊN NOI TUYẾN ĐẦU PHÒNG, CHỐNG DỊCH COVID-19”

“Tí tách giọt nước rơi cuối vườn
Mưa đi rồi, tiếng mưa xa rồi
Mưa để tiếng lại.
Thánh thót giọt nước rơi cuối vườn
Nghe trong từng thanh âm buồn
Tiếng trận mưa nguồn.
Náo nức mùa hè, khúc hát mùa hè
Con mưa mùa hè tuôn tuôn tràn trề
Mưa lời mưa.

.....”

Lời của bài hát “Tiếng mưa để lại” được sáng tác bởi Nhạc sĩ Dương Thụ ngân vang làm lòng tôi man mác nhớ lại ký ức của những ngày đầu tháng 7/2021.

Noi gương anh Nguyễn văn Trỗi sẵn sàng màu áo xanh tình nguyện

Một mùa hè trong đại dịch Covid – 19, đội ngũ giáo viên chúng tôi đến trường không phải làm công tác giảng dạy mà là những tình nguyện viên phòng, chống dịch Covid-

19. Bảng đen, phấn trắng được thay bằng những chai cồn, những máy đo huyết áp. Giáo án được thay bằng những sổ danh sách bà con trong các khu phố trong đợt tiêm hay danh sách của học sinh của trường nơi chúng tôi giảng dạy được tiêm phòng vắc xin. Laptop được dùng làm phương tiện nhập liệu chứ không phải để trình chiếu giáo án powerpor. Đặc biệt hơn với bộ trang phục đầy ấn tượng của tình nguyện viên làm công tác hỗ trợ điểm tiêm vắc xin.

Khởi động nhập liệu

Nơi chiến trường khốc liệt này, đội tình nguyện viên của chúng tôi chỉ biết lấy những câu chuyện hài hước để trấn an tinh thần của nhau. Canh cánh bên lòng là những mối lo về mức độ nguy hiểm của virus Corona chủng Delta vừa lo cho mình vừa lo cho gia đình nhỏ của mình. Có thể nói sợ nhất lo nhất là khi nhận được lệnh test nhanh vào cuối buổi. Ôi sao! Sợ... Sợ với từ “F0”. Nhưng đã mang trên mình tấm thẻ kim bài “ Tình nguyện viên” thì như rằng lửa nhiệt huyết trong chúng tôi từ đâu chảy về, đã sưởi ấm cho chúng tôi trên hành trình gian khổ và nguy hiểm này.

Chuẩn bị xuất phát

Mệt mải với công việc, quên đi những nguy hiểm để hoàn thành nhiệm vụ được giao trong phòng chống, dịch Covid – 19.

Tinh thần là đây

Rời dịch cũng tạm ổn. Chúng tôi trở về với công tác giảng dạy – Đưa đồ của mình qua màn ảnh Laptop để dạy trực tuyến suốt nửa học kỳ đầu của năm học 2021 – 2022. Nhưng chưa bao giờ chúng tôi quên được ký ức hình ảnh các cô nhập liệu phải thấp nển, soi đèn pin điện thoại để nhập liệu cho xong danh sách của ngày hôm đó.

Tôi nhớ như in, buổi chiều hôm đó số bà con đến tiêm theo đề xuất là 500 người. Tôi bên tổ tiếp nhận thông tin nên khoảng 4h50 phút là chúng tôi xong và báo cáo số lượng về cho bộ phận y tế của trường. Còn các khâu còn lại thì vẫn tiếp công việc. Nhưng than ôi! Đội nhập liệu là khâu cuối cùng. Với số lượng và thời gian đó nên đội nhập liệu khả năng là về trễ. Như thường niên là tổ nào xong thì cũng được về với gia đình. Tôi cũng vậy. Đang cùng gia đình dùng cơm, thì bỗng cúp điện.

Thế là xong! Gì thế em? Chồng tôi hỏi.

Tôi trả lời anh: Các cô nhập liệu vẫn còn làm công tác anh à. Chắc công việc gián đoạn rồi. Mất điện!

Với vẻ mặt trầm tư, tôi nghĩ ngợi đủ điều nào là:

Vân thì còn 2 con nhỏ ở nhà giờ này không biết đã ăn tối chưa? Đoạn đường về nhà thì trống, vắng và tối quá. Lan cũng có 2 con nhỏ như Vân.

Đường về nhà Loan cũng khá xa và vắng.

Hợi, Diệu cũng như Loan. Ôi! Phải làm sao đây ta?

Em! Tiếng gọi của chồng làm tôi giật mình và thoáng bồn chồn như hiểu ý tôi chồng nắm lấy tay tôi không nói gì.

Các cô ai cũng phải đối mặt với cái khó khăn của thời gian, trách nhiệm với gia đình mình. Tôi gọi điện cho Lan (giáo viên dạy văn trường tôi), cô ấy bảo vẫn đang làm Diễm ơi!

Nghe đến đây lòng tôi cảm thấy thương các cô.

Buổi nhập liệu đầy kỉ niệm khi không có điện

Sau buổi tối ấy, hình ảnh được các cô chia sẻ thời khắc ấy dù có khó khăn nhưng trên môi các cô vẫn nở nụ cười. Đúng là: Tình nguyện viên thầm lặng. Tôi rất ngưỡng mộ các cô. Buổi tối hôm ấy 5 cô trong đội nhập liệu về rất trễ. Về đến nhà Lan vẫn gọi cho tôi với nụ cười và bảo: Lúc này gặp anh cảnh sát đứng chốt Giồng Ông Tố bắt lại hỏi giấy tờ.

Tôi ngạc nhiên hỏi: Thế Lan có trình thẻ tình nguyện viên không?

Lan bảo: Không Diễm à?

Thế thì sao? Tôi tròn mắt hỏi.

Thì tôi bảo tôi vừa nhập liệu xong cho đội tiêm vắc xin tại trường THCS Nguyễn Văn Trỗi nhưng bỏ quên thẻ rồi. Thế các anh phạt tôi đi thì mai tôi lại khỏi phải đi chứ dịch giả ai mà về giờ này trong khi lệnh là tới 18h00. Anh cảnh sát chịu thua cho tôi qua luôn Diễm à. Lan bảo thế.

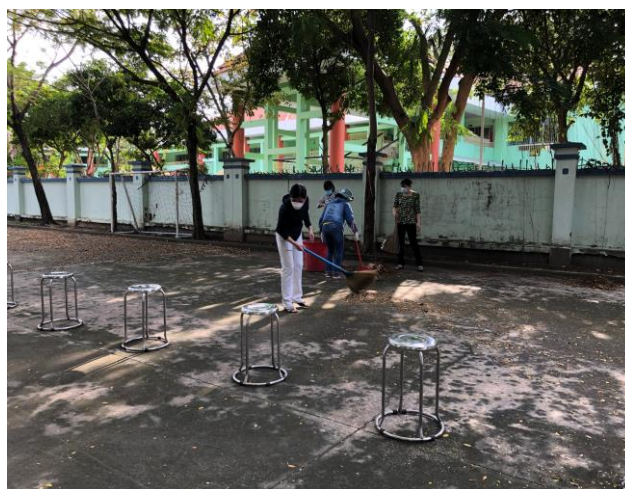
“Nhưng tôi nghĩ lúc ấy tôi nóng ruột con ở nhà với ông bà chứ ai lại bảo thế.” Hihi Lan cười và bảo với tôi vậy.

Ký ức, dù chỉ là kí ức nhưng có những kí ức không bao giờ quên được. Nhất là đối với đội tình nguyện viên chúng tôi. Những thầy, cô giáo kiên cường và dũng cảm.

Giờ giải lao của đội nhập liệu

Sự nhiệt huyết của các thầy cô trường tôi được nâng lên nhờ sự quan tâm, hỗ trợ và đồng hành của Ban giám hiệu trường. Thầy Trung – Hiệu trưởng cùng với thầy Khải Hoàn, cô Huệ hiệu phó trường tôi luôn sát cánh bên đội ngũ giáo viên trường trong mọi công tác. Đây là thành quả của một tập thể đoàn kết – Vững mạnh của trường THCS Nguyễn Văn Trỗi Thành phố Thủ Đức.

Vệ sinh chuẩn bị đón học sinh đến tiêm vắc xin

Cập nhật danh sách học sinh tiêm vắc xin

Chuyển sách giáo khoa đến nhà học sinh trong mùa dịch

Trường nơi tôi công tác, các thầy cô luôn nhiệt huyết với công việc được giao dù khó khăn đến mấy cũng cố hoàn thành. Đặc biệt công tác này rất đặc biệt tham gia cùng chính quyền địa phương chăm lo sức khỏe của người dân trên địa bàn trường. Tôi cảm thấy rất hạnh diện khi tham gia công tác tình nguyện này trong thời điểm dịch bệnh diễn ra căng thẳng và càng tự hào hơn về các thầy cô của trường tôi với lí tưởng cống hiến sức khỏe, sức trẻ cho quê hương.

Xếp lại ký ức, chúng tôi lại trở lại với bụi giảng, với bụi phấn và với tiếng cười của học trò.

Như lời bài hát Người thầy của nhạc sĩ Duy Khoa:

“.....

Dù năm tháng vô tình trôi mãi mãi
Có hay bao mùa lá rơi
Thầy đã đến như muôn ngàn tia nắng
Sáng soi bước em trong cuộc đời
Vẫn nhớ những khi trời mưa rơi (vẫn nhớ những khi)
Vẫn chiếc áo xưa choàng đôi vai
Thầy vẫn đi buồn vui lặng lẽ

Dù năm tháng vô tình trôi mãi mãi
Tóc xanh bây giờ đã phai
Thầy vẫn đứng bên sân trường năm ấy
Đôi theo bước em trong cuộc đời

Dẫu đếm hết sao trời đêm nay
Dẫu đếm hết lá mùa thu rơi
Nhưng ngàn năm
Làm sao em đếm hết công ơn người thầy

.....”

Ngày 22 tháng 3 năm 2022

Người viết

Nguyễn Thị Ngọc Diễm